ХАРИ КЕЙН

Тайните на успеха: голяма мечта, желязна воля, блестящи постижения

Издателство ПАРИТЕТ

Хари Кейн
Тайните на успеха: голяма мечта, желязна воля, блестящи постижения

128 стр.

Поредица „Футболни звезди“

По идея и под редакцията на Цветан Бакърджиев

Издателство „Паритет“, София 1528, ул. „Н. Бончев“ 3
тел.: 0879 471 930; е-майл: paritetlit@abv.bg

Момчето, в което никой не вярва. Юношата, в чиято скорост критиците се съмняват. Футболистът, който преминава през чистилището на четири клуба, за да докаже, че заслужава своя шанс. Днес той е капитан на националния отбор на Англия и един от най-безпощадните голмайстори на своето поколение. Човекът, когото феновете наричат „Урагана“, защото когато връхлети в наказателното поле, спасение няма.

Как едно момче, израснало сред недоверие, се превръща в безмилостна машина за голове, пред която треперят най-добрите защитници в света? Каква е цената на славата, рекордите и триумфите? И как този спокоен, сдържан и отдаден на семейството си мъж остава верен на себе си под огромния товар на футболната слава?

Тази книга разкрива истинската история на машината за голове – Хари Кейн!

За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com - 20% отстъпка

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-707-5

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор 5
Детството на една бъдеща звезда 8
„Само още пет удара!“ 13
Футболист под наем 17
Раждането на „Урагана“ 27
Крал без корона 38
Трофеят на живота му 47
Сезонът на рекордите 55
ЕВРО 2020 и ЕВРО 2024: надежди и разочарования ... 61
„Предизвикателствата винаги са ме мотивирали“..... 66
Мондиал 2026: краят на 60 години чакане 74
Малките радости на обикновения живот 80
Фондацията на Хари Кейн 89
От „Phantom“ до „Reflo“: бизнес отвъд игрището 95
Хронология на трофеите и рекордите 101
Футболният свят за Хари Кейн 118
Заключение 125

Хари Кейн с екипа на националния отбор на Англия

ПРЕДГОВОР

Уембли, 26 март 2023 година. Англия посреща Италия в квалификация за Евро 2024. Вечерта носи прохлада, а деветдесет хиляди гърла крещят до прегракване и нажежават обстановката до крайност. Топката лежи на бялата точка. Хари Кейн крачи бавно, сякаш носи на раменете си не само отговорността за предстоящия удар, а и цялата история на отбора. Зад него тегне сянката на Уейн Рууни – шампионът, чиито 53 гола за Англия са ненадминати цели осем години. Никой не успява да постигне неговия успех! До тази вечер…

Хари Кейн бавно поема дъх. Не бърза. В тази секунда пред очите му се изнизват спомените за годините, изживени с надежда, за миг чува шепота на съмненията, спомня си безсънните нощи, както и това, че никой не вярва от него да излезе нещо повече от резервен играч. Следва засилване и удар – остър и поразяващ като светкавица. Мрежата се опъва до скъсване. Трибуните избухват неудържимо. Кейн вдига ръце към небето – не като победител, а като човек, достигнал върха на своя дълъг и труден път. Топката не само попада във вратата, тя отлита високо над всички очаквания. В този момент Хари Кейн се превръща в голмайстора на Англия. Той е новият крал на играта!

Историята на Хари Кейн не е типичната приказка за рано открит спортен талант. В академията на „Тотнъм“ той е по-скоро сред аутсайдерите и доста далеч от водещите млади надежди. Треньорите са скептични към спортните му качества, а връстниците му, за разлика от него,

бързо попадат във водовъртежа от признание и слава. Кейн обаче гради име с постоянство и упорит труд. С годините усъвършенства играта си и приема всяко съмнение като стимул за още повече усилия, докато един ден успехът му го връхлита като лавина. Но преди да постигне това и да се утвърди в Премиършип, Кейн играе в „Лейтън Ориент“, „Милуол“, „Норич Сити“ и „Лестър Сити“, където се сблъсква с различни изисквания и правила. Това обаче му помага да покаже във всеки следващ мач на какво реално е способен.

С играта си в „Тотнъм“ Хари се превръща в символ на клуба и феновете го окичват с прякора „Урагана“ – „HurriKane“ (игра на думи между „Harry Kane“ и „hurricane“). Три пъти е голмайстор на Английската висша лига и най-резултатният играч в историята на „Шпорите“. Индивидуалните му успехи обаче често изпреварват отборните: достига финал на Шампионската лига през 2019 г. и редовно води статистиките за голове, но големият клубен трофей все му убягва.

Успехът идва през 2023 г., когато напуска „Тотнъм“ и приема предложението да играе за германския гранд „Байерн Мюнхен“ – клуб, в който победите са задължителни, а индивидуалните постижения никога не са достатъчни. Той трябва да докаже, че класата му не зависи от познатата среда.

Още в първия сезон в Бундеслигата HurriKane чупи рекорди, а ефективността и лидерството му го превръщат в ключова фигура на тима. През сезон 2024/2025 идва и първата му клубна титла – шампионатът на Германия. С нея лични-

те му постижения най-сетне се съчетават с отборен успех.

От 2018 г. Хари е капитан на „Трите лъва“. На Мондиал 2018 в Русия извежда Англия до полуфинал и печели „Златната обувка“. На Евро 2020 отборът стига до финал – най-доброто му представяне на европейско първенство. На Мондиал 2022 Англия отпада на четвъртфинал, а на Мондиал 2026 печели бронзови медали – най-добрия резултат на страната от титлата през 1966 г. насам.

За разлика от много звезди, Кейн не гради публичен образ чрез социални мрежи или реклами. Фокусът му изцяло е насочен към играта. Липсата на скандали, отношението към съотборниците и готовността да поема отговорност като капитан изграждат образа му на играч, поставящ отбора над личната слава. Феновете ценят у него скромността и постоянството също толкова, колкото брилянтните му головете.

Кейн няма фиксирана дата, на която ще сложи край на кариерата си. Желанието му да продължи с националния отбор остава все така напористо, а Мондиал 2030 може би ще се превърне в поредния му звезден триумф. Ако запази добрата си форма и отличната си мотивация, със сигурност има шанс да затвърди мястото си сред най-успешните английски футболисти на всички времена.

Зад капитана на Англия стои и семеен човек. До него е съпругата му Кейт, с която се познават от деца – връзка, съществуваща много преди славата! Днес двамата се радват на четирима наследника.

Детството на една бъдеща звезда

Пътят на Хари Кейн към върха на световния футбол не започва на големи стадиони и пред погледите на хиляди фенове, а по малките игрища на Източен Лондон. Там, сред парковете и училищните терени, едно момче прекарва почти всяка свободна минута с футболна топка в краката, без да подозира докъде ще го отведе тази страст години по-късно.

Преди капитанската лента на Англия, головете за клубните отбори и „Трите лъва“ и признанието като един от най-добрите нападатели в Европа, Хари Едуард Кейн е просто дете, за което футболът е неразделна част от ежедневието.

Хари Кейн се ражда на 28 юли 1993 г. в Уолтъмстоу, но най-ранните му спомени са свързани с Чингфорд – квартала, в който израства заедно с родителите си Пат и Ким и по-големия си брат Чарли. Като дете Хари намира своя магичен свят във футбола. След училище дните му често завършват на игрището или в близкия парк, където заедно с баща си и брат си прекарват дълги часове в ритане на топка.

Години по-късно Кейн често си спомня за тези дни като за времето, в което любовта му към играта се оформя естествено, без натиск и очаквания. Тя се ражда от малките двубои в квартала, импровизираните врати и съперничеството с по-големия му брат Чарли.

Семейството на Хари живее само на няколко минути от „Риджуей Парк“ – място, което се превръща във втори дом за него и брат му Чарли.

Двамата превръщат парка в свой собствен стадион. Дърветата им служат за врати, раници или якета очертават границите на игрището, а правилата често се променят според ситуацията. Единственото, което остава постоянно, е желанието и на двете момчета да спечелят. Мачовете най-често приключват, когато вече е толкова тъмно, че е трудно да се вижда топката.

За малкия Хари срещите с брат му са истинско изпитание. Чарли е по-голям, по-силен и не му позволява лесни победи. Във всеки двубой Хари трябва да измисля нещо различно – да избегне физическия сблъсък, да използва по-добре първото си докосване, да намери свободното пространство или да изчака точния момент за удар. Така в мачовете срещу Чарли момчето научава, че двубоите се печелят не само с физика, а с мисъл, правилни движения и най-важното – търпение.

В училище също прави впечатление колко сериозно Кейн приема футболната игра. Докато другите деца все още не знаят с какво искат да се занимават, Хари вече има отговор – един ден той иска да бъде професионален футболист.

Първите организирани стъпки във футбола Хари Кейн прави в „Риджуей Роувърс“ – детско-юношеска школа, през която преминава и Дейвид Бекъм. Един от треньорите на Хари, Дейв Брикнъл, си спомня как на тренировка пита децата кое иска да пази на вратата и шестгодишният Хари вдига ръка. Момчето се представя отлично на тази позиция. Съвсем скоро обаче става ясно, че мястото му е в атаката – Хари не пропуска да отбележи гол в нито един от мачовете, които изиграва в „Риджуей Роувърс“.

„Имаше нещо, което ярко го отличаваше от останалите деца. Той не се разочароваше след пропуск и не губеше желание да опита отново. Вместо това продължаваше да търси следващата възможност.“

Джон Бринкъл за Хари Кейн
в школата на „Риджуей Роувърс“

Въпреки ранните признаци на талант, пътят на Хари Кейн към професионалния футбол се оказва трънлив. На осемгодишна възраст той получава възможност да се присъедини към академията на „Арсенал“ – клуб, за който мечтаят много млади футболисти от Северен Лондон. Престоят на Хари там обаче продължава само година, след което клубът решава да се раздели с него.

Години по-късно бившият директор на академията на „Топчиите“ Лиъм Брейди открито говори за причините, довели до това решение. По думите му ръководството на клуба смятало Кейн за физически недоразвит и недостатъчно атлетичен, като Брейди дори описва осемгодишния Хари като „доста пухкав“.

За едно дете подобно отхвърляне може да бъде тежък удар. За Хари обаче то се превръща в причина да работи още по-усърдно на терена. Вместо да приеме решението на „Арсенал“ като доказателство, че не е достатъчно добър футболист, момчето го използва като мотивация. По-късно Хари сам признава, че този момент му е показал колко важно е постоянството и че развитието на един футболист не се определя единствено от това как изглежда на осем години.

Пътят на Хари Кейн в много отношения на-

помня началото на кариерата на друга голяма звезда на английския футбол – Дейвид Бекъм. Двамата израстват в Източен Лондон, преминават през детско-юношеската школа „Риджуей Роувърс“ и по-късно учат в „Чингфорд Фоундейшън Скуул“ – места, които оставят важна следа в развитието им преди големия футбол.

В „Чингфорд“ Кейн се проявява като спокоен и дисциплиниран ученик. Той играе футбол почти всеки ден и често представлява училищни и местни отбори. Макар да има добри изяви и в крикета, включително добра концентрация и усет към играта, изборът на Хари е ясен – бъдещето му е във футбола.

Докато учи в „Чингфорд“ младият играч започва внимателно да изучава своя идол Теди Шерингам – легендарния нападател на „Тотнъм Хотспър“ и националния отбор на Англия. Хари не се интересува само от головете му, а от начина, по който Шерингам чете играта – движението му без топка, умението да намира свободни пространства и спокойствието пред вратата преди отбелязване на точно попадение.

Тези качества на Шерингам по-късно Кейн адаптира към собствения си стил на игра. Не е случаен фактът, че през цялата си кариера Хари Кейн е сравняван именно с Теди Шерингам. Запазена марка на Шерингам е това, че той често се включва в изграждането на атаките, намира свободни пространства между линиите и използва техниката си, за да свързва играта. Години по-късно Кейн развива същите качества – спуска се към халфовата линия, раздава извеждащи пасове, комбинира с крилата и често сам създава положенията, които след това завършва.

Самият Шерингам признава уменията на своя наследник в „Тотнъм“. Той вижда в Кейн нападател, който съчетава различни елементи от играта – физическа сила, движение, интелигентност и усет към гола.

В ранните си тийнейджърски години Хари Кейн далеч не изглежда като типичния бъдещ професионален футболист. Той е по-нисък и послаб от много свои връстници, а във време, когато физическите качества често играят важна роля при оценката на младите таланти, това кара повечето треньори и скаути да се съмняват в неговия потенциал. На пръв поглед Кейн не притежава онези характеристики, които обикновено привличат вниманието на футболните академии.

Когато е на 14 години, във физическото развитие на Хари Кейн настъпва промяна – той пораства на ръст и мускулатурата му става посилна. След като в детските си години Хари изостава физически спрямо много от връстниците си, тялото му започва да отговаря на изискванията за един футболист. Кейн става по-уверен в единоборствата, а това от своя страна му позволява да използва силата си при игра с гръб към вратата, да печели повече въздушни двубои и да бъде по-влиятелен в наказателното поле.

Докато много млади футболисти разчитат на естествения си талант, Кейн превръща тренировките в процес на постоянно усъвършенстване. След задължителните занимания в „Чингфорд“ младежът остава на терена, за да повтаря удари и да работи върху движенията си с и без топка.

Само няколко години по-рано Хари е момче-

то, което академията на „Арсенал“ смята за недостатъчно физически развито. Вместо да се опитва да докаже, че „Топчиите“ допускат грешка, Кейн просто продължава да работи върху това да стане по-добър футболист. И от едно подценено момче успява да се превърне в играч, когото вече никой не може да пренебрегне.

„Само още пет удара!“

През лятото на 2004 г. Хари Кейн се присъединява към академията на „Тотнъм Хотспър“. Това се случва, след като младият футболист успява да привлече вниманието на клубните скаути с изявите си в детския футбол в Северен Лондон. Скаутът Марк О'Тул го наблюдава в продължение на месеци както в срещите на „Риджуей Роувърс“, така и в различни юношески турнири. Впечатление му правят не толкова физическите качества на Кейн, колкото отличното му позициониране и зрелите решения на терена. След поредица от наблюдения О'Тул препоръчва на „Тотнъм“ да покани нападателя на пробен период. Кейн оправдава очакванията и след около шест седмици тренировки и мачове ръководството на „Шпорите“ му предлага място в академията.

Във футболната школа на „Тотнъм“ конкуренцията е голяма. Някои от младите играчи се открояват със скорост, други с техника или физически качества. Кейн не впечатлява с нито едно от тези неща. Той не е най-бързият нито най-силният играч и не притежава онази индивидуална техника, която веднага привлича вниманието.

Алекс Ингълторп, един от треньорите в академията на „Тотнъм Хотспър“, по-късно признава, че нищо в детските години на Хари Кейн не е подсказвало какъв футболист ще стане.

„Бих искал да кажа, че още когато Хари беше на 13 години, знаехме, че пред нас стои бъдещ велик футболист. Но това няма да е вярно. Вероятно той дори не беше сред тримата най-добри играчи в своята възрастова група.“

В академията на „Тотнъм“ Кейн постепенно започва да се отличава от връстниците си главно с начина, по който работи върху своето развитие. Джон Макдермот, който по това време е един от водещите треньори в школата, разказва, че Кейн е сред онези футболисти, които внимателно приемат всяка забележка и се опитват веднага да я приложат на терена. Според него нападателят постоянно търси начини да подобри играта си – от движението без топка до начина, по който завършва атаките.

По време на обучението си Хари Кейн не играе единствено като класически централен нападател, който чака топката в наказателното поле. Треньорите го използват и в ролята на атакуващ полузащитник – той трябва да получава топката по-често, да я задържа под напрежение и да участва в изграждането на атаките. Играта в тези позиции помага на Хари да подобри разбирането си за движението на съотборниците, избора на момент за подаване и намирането на пространства между линиите.

Треньорите в „Тотнъм“ забелязват два компонента от играта, в които Хари Кейн изостава

спрямо останалите си качества – играта с глава и използването на левия крак. Докато завършващият му удар с десния крак и усещането му за позиция вече са сред силните му страни, тези две слаби места ограничават развитието му като нападател.

Вместо да ги избягва, Кейн започва целенасочено да работи именно върху тях. След тренировките младежът остава на терена за допълнителни упражнения, като повтаря удари с по-слабия крак и отделя време за подобряване на играта си във въздуха. Треньорите му дават насоки върху техниката и позиционирането, но голяма част от напредъка на Хари идва от собствената му готовност да повтаря едни и същи движения отново и отново.

Упоритата работа постепенно променя начина, по който Кейн играе. Подобряването на левия крак му позволява да завършва атаки от повече позиции, а развитието на играта му с глава добавя ново оръжие при центрирания и статични положения. Качествата, които в началото са слабост, с времето се превръщат в част от профила на един от най-завършените нападатели в европейския футбол.

„Той постоянно казваше: „Само още пет удара!“. След това още пет. Моята работа беше само да вадя топките от храстите и да му ги връщам.“

Алекс Ингълторп за тренировките на Хари Кейн в академията на „Тотнъм“